

O bratrech, kteří spadli do záchodu

Miroslav Homola

Velký brácha, malý brácha, nejmenší ségra. Táta, máma a společné cesty v neděli odpoledne na bábovku k babičce. Zní to úplně normálně, že? Ale proč si sousedě zespoda pořád stěžují na hluk? A proč máma nikdy nevyzvedne děti ze školky včas? A jak se mohlo stát, že kluci spadli do záchodu?

Inscenace Divadla Polárka Nedráždi bráchu bosou nohou se poprvé představí v sobotu, je určena divákům od čtyř let a premiérová taškařice odstartuje už o půl čtvrté odpoledne.

Z vlastní zkušenosti

Režisér představení Jiří Hajdyla, nový umělecký šéf divadla, je sám otcem dvou malých synů, kteří mu pro vznik inscenace byli inspirací. „My dospělí bychom často měli rádi věci pod kontrolou. Potřebujeme mít odškrtnuté všechny úkoly, dodržet plánovaný harmonogram, uklidit, uvařit, nakoupit, vyprat a třeba si dát i tu kávu... Ale někdy se nám přitom stane, že zapomí-

náme na to, že ty naše děti nejsou úkol v plánovači. Ony prostě jsou. A s tím my si někdy nevíme rady a říkáme, že děti zlobí. A tahle forma ‚zlobení‘ mě právě zaujala jako fenomén, kterým se v inscenaci různými způsoby zabývám,“ prozrazuje Hajdyla.

Někdy zapomínáme na to, že ty naše děti nejsou úkol v plánovači. Ony prostě jsou...

Jiří Hajdyla, režisér

Inscenace Nedráždi bráchu bosou nohou vznikla na základě stejnojmenné knihy Ireny Hejdové, která vyšla v roce 2021 v nakladatelství Host. „Nedráždi bráchu bosou nohou jsem napsala ze své mateřské frustrace z pobytu na rodičovské ‚dovolené‘ se třemi dětmi. Kniha vyšla v době, kdy mateřská frustrace v důsledku covidu dostoupila svého vrcholu. Je to tedy terapeutická kniha,“ přiznává autorka.

Foto – archiv Polárky

Odpadní potrubí jako součást snu není jediným překvapením, které čeká na malé i velké diváky v divadle Polárka.

A dramaturgyně Polárky Alžběta Michalová dodává: „Když se nám Bráčové dostali do ruky, byli jsme nadšení. Dlouho jsme s Jirkou Hajdylou nezažili, že by ze stránek papíru sršelo tolik energie. To rozhodlo. A zároveň nás moc těší, že můžeme v dramaturgii Polárky uvítat text současné české autorky.“

Princip zlobení

Celý tvůrčí tým záměrně, jako koncept, používá princip „kreativního zlobení“. Scénografie Kataríny Bernáškové Kováčikové je tedy tvořena z materiálu, který by v divadle těžko někdo očekával – odpadního potrubí. Hudba Matěje Tauše se v první části opakuje jako kolovrátek, aby vzápětí přinesla hudební motivy jako z dobrodružného filmu.

Prostor dostávají samozřejmě také „neposlušní“ herci; Vít Malecha, Alfred Texel, Filipína Cimrová, Václav Dvořák a Kateřina Francová. Díky nim vzniká směs humoru i napětí, lehkosti i dojemnosti.